

π 4
1130

C. D.

MEMORIAM

CELEBERRIMÆ ECCLESIAE DOCTORUM
TRIGÆ,*Ex hac Electorali Dresdaoriundæ,*

D. BALTH. MEISNERI,

Theol. Witteb.

D. FRID. BALDUINI,

Theol. Witteb.

D. JOH. FRIDER. KÖNIGII,

Theol. Rostoch.

MAGNI DRESDENSIUM THEOLOGI,

Filius non degener,

JOHANNES FRIDERICUS LUCIUS,

Ad diem 23. Maji, finitis Sacris pomerid.

JUVANTE DEO

instaurabit,

simulq̄ve non invenuto Carmine,

Ad capiendum pleniorum ingenii cultum

LIPSIAM abiturus,

Musis nostris

Vale dicet.

*Quos illius laudabiles conatus, & ad majora**surgentem animum,**ut*

DN. PATRONI, FAUTORES & AMICI,

*honorificâ presentiâ suâ magis magisq; accendant,**omni reverentiâ & humanitate perofficiose**invitat*

JONAS GELENIUS, RECTOR.

DRESDÆ, literis Ridelianis, a^o. 1690.

(a) Cic. II. de
Nat. Deor. c.
12. & l. IV. E-
pist. ad Att.
E. 16.

(b) Id. l. III. O-
rat. c. 34.

(c) l. 4. de LL.

Ivinus Plato, Philosophorum ille

Deus, (a) & non lingvæ solùm, sed animi etiam ac Vir-
tutis Magister (b) verissime alicubi scripsit: *Industriam
humanã enixam esse semper, ut nomen suum dilataret.* (c)
Ita sanè est, insidet quædam in optimo quoque Virtus,
quæ noctes & dies animum illius gloriæ stimulis concit-
tat, atque admonet, non cum vitæ tempore esse dimit-

tendam commemorationem nominis nostri, sed cum omni posteritate ad-
æquandam. Hinc videas quamplurimos in hoc desudare quam maximè,
ut nomen suum, ab oblivione & silentio vindicatum, æternitati transcri-
bant: ad hoc omnes non animi solùm & corporis, sed fortunarum etiam
conferre nervos, ut

fama super æthera noti

Æternumque foret per secula nomen. (d)

(d) Virg. l. 6.
Æneid.

Sive illud tacitum quoddam de immortalitate animi humani iudicium est,
ut ex Sapientibus nonnulli censuere; sive hoc pacto, cum in exiguum ævi
nos gigni cernerent, brevitatem hanc vitæ posteritatis memoria consolari
voluerunt. Monumenta autem historiarum si replicamus & evolvimus, va-
rias inclarescendi propagandique nominis adhibuisse artes morales depre-
hendimus. Fuere, qui perennem nominis sui memoriam excelsis molibus,
atriis marmoreis, infanis substructionibus, basilicis amplissimis, stupendis
pyramidibus & obeliscis prorogare, atque ita à saxis & lapidibus immortali-
tatem nominis sui emendicare voluerunt. Hinc passim videas, ingente
titulorum pompa comite, uncialibus literis in id generis operibus condi-
torum exarata nomina: quæ potissimum ambitione Trajanum, optimum
aliàs Imperatorem, laborasse accepimus, qui cum minimis etiam nomen
suum illineret, à subsannantibus herbæ parietariæ cavillo notatus est. Li-
matioris ingenii homines, & quibus de meliore luto finxit præcordia Titan,
cum viderent insanas has substructiones & cælo æquatas moles vel imbre
edaci, vel aquilonibus impotentibus, vel flammarum rabie, vel victoris in-
solentis crudelitate dirui & deleri, quin, etiamsi nulla accesserit Vis externa,
vetustate fatiscere, mortemque tandem ipsis saxis & marmoribus venire,
per literas ingeniique sui monumenta inclarescere, æternamque nomini
suo famam circumdare annisi sunt. Namque ut ille canit:

(e) Horat. in
Arte Poetica.

longum scriptor prorogat ævum.

*Sic honor & nomen divinis vatibus atque
Carminibus venit.* (e)

Et sanè non est inficiandum, elegantissimum parandæ famæ & dura-
turi nominis instrumentum literas esse, ut quæ non possessores tantum
suos, sed & eos, quorum illi facta memoriæ tradidere, in eodem gloriæ &
immortalitatis curru secum circumvehunt. Verùm enimvero ut nihil est
in tanta hac sursum ac deorsum euntium rerum vicissitudine ab omni parte
beatum: ita etiam hæc extendendi nominis spes, cum aliis temporum in-
juriis, tum flammarum cumprimis pernecitate non paucis intercepta est,
& multi Scriptorum luce magis Vulcani, quam propria illustriores evasere,
adeo ut non injuria Poëtæ illud usurpare potuerint:

Exilis est studii parva favilla mei.

Zeno Stoicorum Pater usque ad septingenta quinque *συγγραμματα* sive opuscu-
la evulgavit. Nec multo pauciora Chrysippo Solensi tribuit Laërtius. Ari-
starchus Grammaticus supra mille Commentarios litteris consignavit.
Hieronymus sex librorum Origenis millia legisse se affirmat. Theophras-
tus trecenta volumina publici juris fecit. Didymus Grammaticus qua-
tuor millium librorum autor extitit, licet alii ter mille & quingentos tan-
tum

tum numerent. Tot saltem scripsit, ut numeri eorum immemor tandem factus sit; quare & βιβλιολαγας postea dictus. (f) Epicurum, Chrysanthum Sardinum, Servium Sulpitium aliosque lubens prætereo. Sed ubi hæc omnia? Et tot vigilatis chartis, tanta tamque immensa pene librorum strue annon.

vix linea ducta superstes?

Nec est quod aliquis ingerat, paratam à typographia malo huic medellam, utpote quâ non solum celeriter ingenii partus per orbem terrarum cum omnibus communicantur, sed & ob multitudinem exemplorum, in quæ diffundi solent, feralem hanc Libitinam facile effugere possunt; non est, inquam, quod hæc quis ingerat, quot enim ἀνέκδοτα & quæ jam carceres mordebant non sine ingenii rei literariæ jaçtura ivere pessum? Documento hujus rei nobis sunt multorum Clarissimorum Virorum acerba fata, ex quibus impræsens nominasse satis fuerit GRUTERUM, SCHIKARDUM, & nostra memoria lumen Daniæ suæ THOMAM BARTHOLINUM, qui bibliothecæ suæ, & in ea tot annorum sudoribus exasciatorum monumentorum, Ver-
tumnum Janumque jamjam spectantium, miserandam deflagrationem non vice simplici acerbè deplorat. (g) Quam minimo minus abfuerit, quin immensus labor Edmundi Castelli, quem in elaboratione editioneque stupendi Lexici sui Heptagloti exanilavit, cunctaque operis exemplaria, cum omni autoris supellectile libraria in flammis Londinensibus periissent, ipsum Castellum cui volupe est quiritantem videre potest. (h) Interim, si verum facere judicium volumus, cum paucorum hæc sit privata calamitas, multi quoque, licet quorundam jaçturam fecerint gravissimam, aliis tamen ingenii sui monumentis, ad omnem posteritatem victuris, orbem literatum fama nominis sui implevere, fatendum est non malè æternitati nominis sui consuluisse, qui scriptis suis ab ingenio excultis & quæ genium quendam æternitatis spirant, bono publico profuere. Nec illi sperato gloriæ & duraturi nominis excidere fructu, qui emergendi atque inclarescendi in virtute & egregiis factis fixam locatamque spem habuerunt, ut Scævola, Curtius, Decii, Fabii, Scipiones, Marius, Pompejus, Cæsar & alii innumeri, qui nomen suum factis extenderunt, inque æternitatis fano è tholo perennis memoriæ suspenderunt. Illud verò mirum, in eam nonnullos amentiam incidisse, ut cum celebres esse voluerint, in ora ætatis posthumæ pro deridiculo & ludibrio abierint. Qualis Annon Carthaginensium Sufes sive supremus Dictator fuit, qui cum inter Viros nominatos ac famosos censeret vellet, imò per orbem universum velut DEUS alter, aut Numen aliquod decantari celebrarique, consilium cepit vanitatis, & stultæ arrogantia plenissimum. Aves vocales garrere sicut, ut sunt picæ, monedulæ, psittaci, aliæque hujus generis, undique conquiri, & voce humana hæc pauca verba edoceri jussit: "Αννων θεός εστι." Ridicula persuasione in animum inducens suum, mox ut hæc volucres libertati suæ restituerentur, ubique gentium Annonem ut DEUM proclamaturas, (i) sibi que jam tacite illud Poetæ applaudebat:

Jam canitur toto nomen in orbe meum.

Quæ quam ridicula famæ parandæ fuerit ratio, stultior Coræbo sit, qui non videat. Longè tamen gravius mihi insanivisse videtur Empedocles, qui cum Panthiam Agrigentinum in gravi morbo curasset, atque ob id ipsum Numinis instar se coli animadverteret, immortalitatis atque famæ studio inflammarus, ut inter Deorum translatus numerum videretur, in medios Ætnæ montis ignes se dedit præcipitem. (k) Antonius verò Triumvir eò dementia processit, ut parandi nominis gratia convivium ejusmodi pararet, in quo aurea & argentea pocula semel exhausta ipsius ejecta mandato fuerunt; ut nihil dicam de meretricula ejus Cleopatra, quæ unionem inæstimabilis fere pretii, quemque Plinius singulare & verè

(f) Athenæus
Deipnosoph. l.
4. c. 7. conf.
Cassaub. annot.
p. 165.

(g) Vide Disser-
tati. ejus ad
filios de in-
cendio Biblio-
thecæ. Conf.
Epist. ad Cass.
Eil. præmiss.
sam Synopsi
de puerperio
veterum.

(h) Dedicat.
Lexici sui He-
ptagloti ad
Reg. Angl.
Carol. II. conf.
Spizel. fel. Li-
terat. Comm.
9 p. m. 998.

(i) Ælianus l.
14. Var. Hist.

(k) Horat. in
fine de Arte
Poetica.

JK 114 1130

(l) Plinius lib. 9. c. 35. verè unicum naturæ opus appellat, uno haustu absorbit, (l) tantum ut nomini suo famam circumponeret. Quid? quòd tam vehemens quorundam animis aternitatis infecerit cupiditas, ut etiam per scelera nomen suum posteritati commendare non dubitaverint. Quis nescit Herostратum, ob id solum, ut nomen ad posteros propagaret, templum Dianæ Ephesiæ magnificentissimum manu propria incendisse? Ee licet Ephesii, ne speratum è scelere fructum consequeretur, severissimis caverint edictis, prohibere tamen non potuerunt, quin nomen ejus ad nos pervenerit. (m)

(m) Strabo lib. 14. Similis furor monstri illius humani generis Caligulæ fuit, qui cum nomen suum omnibus modis posteritati consecrare cuperet, atq; hoc virtute consequi mortalium consceleratissimus non posset, sæpè de conditione suorum temporum palam questus traditur, quod nullis calamitatibus insignirentur: sui oblivionem imminere prosperitate rerum. Atq; eadem

exercituum clades, famem, pestilentiam, incendia, hiatum aliquem terræ exoptabat. (n) Quorundam non immeritò retuleris detestandum Hermodis cujusdam consilium, qui Pausaniæ de modo acquirendæ gloriæ querenti respondit: si virum aliquem illustrem occidisset. Cui simile de Callisthene refert Platarchus, qui Macedonibus quibusdam juvenibus eum consulentibus, qua ratione clarissimi possent evadere, respondit: si clarissimum è medio tollerent. Vid. Rupert. Dissert. ad Val. Max. lib. VII. c. XIV. §. 8. Quibus sacerrimis consultoribus num Lojolitæ, postremus orci fœtus, jure accenseri debeant, documento sint Henrici Galliarum Reges, Gvilielmus Princeps Arausionensis & alii. Multi præterea modi superessent enumerandi, quibus miseri mortales immortalem sui memoriam celebritatemq; posteris relinquere desudarunt, unde videre est, quàm naturalis, quàm vehemens, quàm in animis omnium mortalium infixus amor futurorum. eorumq; imprimis, quæ morte à nostra expectanda sunt. Verùm enim vero aut fallor ego, aut certè non postremus parandi nominis modus est, quem sibi a liberis pulchrè educatis piti promittere possunt parentes. Cum primis à sobole mascula, quæ stirpem servare, tueri nomen, (quod custodire fœminæ in aliam traditæ gentem nequeunt,) & cum magnitudine animi, tum egregiis factis & in patriam meritis clarissimis vitam Patris exprimere, imò quodammodo ipsum Patrem mira similitudine describere possunt. Et quanquam pauci hodie sint, qui cum Metello Macedonico inter rara humanæ felicitatis exempla numerandi veniant, utpote quem amplissimis honoribus tunc & tandem vita, quatuor filii, omnes aut Consules aut Consulares,

(o) Plinius lib. 7. c. 44. quidam & triumphalibus insignibus ornati suis humeris rogo intulerint, (o) & facilius incidere sit in Viros justitia, dignitate, rebusq; fortiter gestis clarissimos, qui Paralys stupidis, Xantippis fatuis, Cleopantis degeneribus, Lyfimachis inertissimis, Commodis sceleratissimis nominis sui gloriam non ampliandam, sed dedecorandam potius reliquerunt; invenire tamen est multos optimorum & laudatissimorum parentum filios non degeneres, qui effigiem virtutis paternæ, constantiæ, pietatis & ingenii ad unguem exprimunt, iisque post fata dedecori esse, grande scelus, non immeritò exillimant. Quorum in numerum ut ordinem præsentem Oratorem nostrum Adolefcentem optimum

JOHANNEM FRIDERICUM LUCIUM, Dresd.

multa egregia indolis ejus documenta me spe præcipere jubent. Mihi certe per quadriennium hoc, quò non tantum disciplinæ meæ alumnus, sed & *σὺν* ac mensæ particeps fuit, adè pietatem, diligentiam atq; modestiam approbavit, ut absq; omni adulationis specie, cujus etiam causas procul habeo, verum ac genuinum discipuli laudatissimi & lectissimi exemplar eum indigitare nullus reformidem. Sed nolo plura, ne optimi Adolefcentis verecundiæ vim inferam: id tantum addidero, eum, si similis sui esse, perq; virtutes Avitas atq; Paternas eò, quò hætenus, laudabili ausu grassari perrexerit, non paternam tantum, sed totius LUCI-ORUM gentis gloriam, in ea, quæ hætenus exsplenduit LUCE, ex facili, DEO benigne annuente, conservaturum. Quum itaq; pietate duce industriaq; comite, non pœnitendos in bonis literis fecerit progressus, & jam eorum consensu, quorum consentire interest, pleno gradu ad Academica properet studia, suarum duxit esse partium, anteqvam gradum à nobis aliovorsum protolleret, qualecunq; suorum elegantibus in literis processuum edere specimen, simulq; illis, quibus se debere aliquid intelligit, grates persolvere. Faciet id ipsum, eras si Deo visum fuerit, post secundam pomeridianam, sacris finitis; cumq; magni Theologi, & Patria & officio Dresdensis, filius sit, trium gravissimorum & de Ecclesia Christi immortaliter meritorum Theologorum, quibus Electoralis hæc Dresda natales præbuit, memoriam renovare pro virili sua annitetur, & tandem carmine Heroico Patronis, Fautoribus & Præceptoribus vale dicet. Quare Vos ego Patroni, Fautores, & omnes rei Scholasticæ benigni Æstimatores denuò rogatum venio, ut prilliuam benevolentiam nobis perseverare, & splendida ac honorifica præsentia Vestra Actum hunc Valedictorium exornare dignemini. Extenderem preces, nisi cum singulari modestiæ lectissimi Adolefcentis, tum Parentis illius b. m. amplissimis in Urbem hanc meritis Vos id sponte daturus, non sperarem tantum, sed & considerem. At Tu

Ipse felici, LUCI dilecte, JEHOVA

Ipse tuos gressus sospitet atq; beet!

Hætenus Aonias scandisti sedulus arces,

Virtus chara Tibi cum pietate fuit.

Perge Tuis faustum cæptis superaddere finem,

Et doctum è tenebris tollere perge caput.

Innocui mores, & rara modestia gratum,

Cunctis Te reddent, non malus augur ero.

Te Patriæ NUMEN servet, Te mactet honore,

Ut superes patriæ firma columna domus!

Sospes abi! & de Te siquid meruisse videbor,

Perpetuum nostri sis memor, atq; Vale!

§(o)§

mc.

ULB Halle
004 074 874

3

1079

